

Arrest

nr. 318 909 van 19 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 september 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn toenmalige Belgische echtgenote met wie hij ook een gemeenschappelijk kind heeft, de huidige referentiepersoon. Verzoeker wordt op 17 april 2014 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.2. Op 9 maart 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld voor de verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 10 jaar (meermaals) en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, waarbij hij als dader een persoon met gezag over de minderjarige was (meermaals). Verzoeker wordt veroordeeld voor een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar effectief. Verder wordt hij ook voor vijf jaar uit zijn rechten ontzet. Het slachtoffer A. was verzoekers stiefdochter met wiens moeder hij was gehuwd. De feiten werden gepleegd tussen 27 september 2012 en 15 februari 2015, meermaals. Uit dit vonnis blijkt dat de

stiefdochter verklaarde dat zij intiem werd aangeraakt tussen haar vijf en tien jaar. Evenwel had het gebeuren deels in Ecuador plaats. Een contactverbod met A. wordt opgelegd.

1.3. Op 15 mei 2018 scheiden verzoeker en zijn echtgenote uit de echt.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 20 mei 2020 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker. Bij arrest nr. 244 757 van 24 november 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.5. Op 7 januari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar. Volgens de gegevens waarover de Raad beschikt, heeft verzoeker tegen deze beslissingen geen beroep aangetekend, zodat deze definitief zijn.

1.6. Tijdens zijn vasthouding met het oog op verwijdering dient verzoeker op 11 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten door de Raad met arrest nr. 250 860 van 11 maart 2021, waarbij verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt vervolgens op 16 maart 2021 een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens, waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2021 opnieuw uitvoerbaar wordt verklaard. Bij arrest nr. 260 273 van 7 september 2021 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.8. Op ongekende datum wordt verzoeker vrijgelaten, waarna hij op 6 september 2022 een eerste aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 1 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zitten beide vervat in een zogenaamde bijlage 13. Bij arrest met nr. 298 090 van 30 november 2023 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.9. Op 23 mei 2023 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 23 november 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen die beide zitten vervat in een zogenaamde bijlage 13.

1.10. Op 1 december 2023 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 4 juni 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen die andermaal zitten vervat in een bijlage 13. Dit is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

Naam: [L.C.]

Voornaam: [F.D.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Ecuador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet betrokkene in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, alsook in toepassing van artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van voormelde wet gelet

betrokkene sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

MOTIVATIE IN FEITE:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 07.01.2021 voor een duur van 10 jaar, hetwelke aan betrokkene betekend werd op 08.01.2021. Betrokkene ging niet in beroep tegen dit inreisverbod, waardoor het heden definitief is.

Overwegende dat niet kan blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod zou hebben bekomen. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient hij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren. In deze dient ook worden opgemerkt dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan, en dat de termijn van een inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C- 225/16 van 26.07.2017).

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheids-verhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 10 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft ingediend noch bekomen; Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 01.12.2023. Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 07.01.2021;

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen, net zoals hieromtrent reeds uitvoerig werd gemotiveerd in de beslissingen bijlage 13sexies dd. 07.01.2021, bijlage 13septies dd. 07.01.2021 en bijlage 13septies dd. 13.01.2021: van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die hem belemmert te reizen, is hier geen sprake. Betrokkene verklaarde ooit dat hij genitale herpes heeft en hiervoor dagelijks medicatie inneemt. Betrokkene brengt tot op heden evenwel geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem daadwerkelijk zouden belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Voor wat de gezinssituatie betreft, betrokkene heeft een minderjarige dochter van Belgische nationaliteit in het Rijk, [L.C.S.B.C.] [RR: ...]. Echter geeft het hebben van een Belgisch minderjarig kind in het Rijk niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Betrokkene is uit de echt gescheiden van de moeder van referentiepersoon op 15.05.2018. Het kind woont in bij haar moeder. Op 14.01.2016 stelde het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling op. Er valt uit het dossier echter niet op te maken of deze regeling nog actueel is. Daarbij is het immers belangrijk te vermelden dat deze regeling getroffen werd alvorens de feiten van het seksueel misbruik op referentiepersoon haar zus naar boven kwamen. Betrokkene stelt evenwel de relatie met zijn dochter te willen herstellen, maar er niet kan blijken dat betrokkene überhaupt wel contacten mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Er werd heden een vonnis voorgelegd van de familierechtbank dd. 13.02.2024, waarin een nieuwe zitting werd vastgelegd op 27.02.2024. verder is er inhoudelijk heel weinig uit het vonnis af te leiden. Er zitten wel mails in het dossier waarin betrokkene ondermeer melding maakt van alimentatie die hij betaalt (bewijzen van financiële bijdragen werden eveneens toegevoegd, betaling facturen (school, apotheek, ziekenhuis ..), etc.), en dat hij contact wil met zijn dochter, over een fiets die hij wil afgeven, een mail van de stiefvader,... alsook niet vertaalde communicatie. Er werden intussen ook documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de moeder van referentiepersoon sinds december 2023 op de wachtlijst staan van de bezoekenruimte in

Dendermonde bij het CAW en ligt er inmiddels ook een samenwerkingsovereenkomst voor met een kalender, maar er kan niet blijken dat deze bezoeken reeds daadwerkelijk zouden opgestart zijn, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie uit zou blijken die huidige beslissing voor betrokkene zou beletten. De foto's die werden voorgelegd, kunnen evenmin van een afhankelijkheidsrelatie getuigen zoals bedoeld in arrest K.A. Vooreerst werden er veel foto's van het kind alleen voorgelegd. Inmiddels werden ook een aantal foto's gevoegd waar het kind met betrokkene staat op afgebeeld. De gezamenlijke foto's kunnen evenwel geen afdoende bewijs vormen van affectieve banden zoals vereist om gezinshereniging aan te ontlenen, laat staan van een afhankelijkheidsrelatie. Temeer nu blijkt dat betrokkene onder inreisverbod staat wegens ernstige feiten van openbare orde, en kan, zoals reeds gesteld, nog steeds niet blijken dat betrokkene contacten mag onderhouden met zijn dochter gelet op de aard van de feiten waar hij voor werd veroordeeld. Hoe dan ook, het kind woont samen met de moeder, en dit reeds sinds jaar en dag. Betrokkene is in detentie geweest en is opgesloten geweest met oog op repatriëring. Het spreekt voor zich dat de moeder voorzag in de zorgen van het kind, zowel emotioneel als materieel/financieel. Er kan zodus evenmin een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van het kind tegenover betrokkene blijken, die gelet op het geldende inreisverbod heden voor betrokkene tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden. Voor wat de voorgelegde stortingen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene verder financieel kan bijdragen vanuit het buitenland. Er kan niet blijken dat het welzijn van het kind in het gedrang zou komen door de fysieke afwezigheid van betrokkene. De moeder van de referentiepersoon is immers permanent aanwezig en de referentiepersoon is zodoende ononderbroken vergezeld door de moeder. Er kan niet blijken uit de voorgelegde stukken dat de moeder van de referentiepersoon niet bereid en/of in staat is om de zorg voor haar kinderen, waaronder de referentiepersoon op zich te nemen. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Gelet op het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. De referentiepersoon is heden bijna tien jaar oud, het andere kind in het gezin is sinds twee weken 18 jaar maar woont nog in bij de moeder. Voor die laatste heeft gezinshereniging en (onrechtstreeks) contacten met betrokkene misschien eerder een ontwrichtend effect gelet op de zeer ernstige feiten waar zij slachtoffer van is geweest door toedoen van betrokkene. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het is niet omdat een kind één van zijn ouders – desgevallend tijdelijk voor zover er wel degelijk reeds contacten zouden zijn – zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene, als dat is toegestaan, het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij referentie-persoon.

Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan enerzijds justitie (DVZ heeft immers geen zicht op eventuele voorwaarden waar betrokkene zich dient aan te houden) en anderzijds de ouders van de referentiepersoon om in het belang van het kind te beslissen hoe zij de contacten verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten.

Verder dient te worden aangestipt dat onderhavige beslissing voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, in casu voor zover gewenst. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene samen zou wonen met de Nederlandse [O.M.] [RR: ...] van nationaliteit. Zij zijn echter niet aan elkaar verwant. De gemeente meldt hieromtrent evenwel dat mevrouw reeds zou hebben geïnformeerd of betrokkene sneller een kaart zou krijgen als ze wettelijk samenwonend of gehuwd zouden zijn. Daarbij stelde zij dat betrokkene een perfecte mantelzorger voor haar zou zijn en hij daarvoor beloond moet worden met een Belgische verblijfskaart. Zij zegt niet zonder zijn hulp te kunnen. Betrokkene en mevrouw onderhouden dus evenmin een partnerrelatie.

Een vriendschapsband met of mantelzorgrol over mevr. [O.] geeft evenmin automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient immers beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en mevr. [O.] bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een eventuele gezinsband tussen betrokkene en aangehaalde vrouw niet kan volstaan als rechtvaardiging om hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Uit de voorgelegde stukken kan evenmin een afhankelijkheidsrelatie blijken van mevrouw t.o.v. betrokkene of

omgekeerd die het nemen van huidige beslissing zou kunnen beletten. Mevrouw [O.] haalt aan dat betrokken haar mantelzorger zou zijn en zij niet zonder zijn hulp zou kunnen. Van de mantelzorg waarvan sprake, wordt evenwel niets voorgelegd, waardoor de gestelde afhankelijkheidsrelatie niet aannemelijk wordt gemaakt. Voor zover betrokkene wel degelijk mee in zou staan voor de dagdagelijkse zorgen van mevrouw [O.] kan niet blijken dat mevrouw geen beroep zou kunnen doen op allerlei instanties om in haar zorg te voorzien. Betrokkene kan uiteraard, voor zover hij een vriendenrelatie met haar zou hebben uitgebouwd, contacten onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Het is redelijk te concluderen dat er aldus geen elementen zijn betreffende betrokkene's gezinssituatie die heden relevant zouden zijn en een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat de betrokkene mogelijks een partner heeft die in België verblijft en bij een kennis/vriend inwoont, niet kan worden behouden, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Er blijkt trouwens ook niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben, voor zover er wel degelijk nog sprake zou zijn van een relatie, en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Het gegeven dat referentiepersoon alsook andere kennissen/vrienden in België verblijven, impliceert in voorliggende zaak, waar betrokkene werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde, dan ook niet dat er een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de ingediende aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Zoals de Raad in betrokkene's dossier reeds eerder stelde: "zelfs indien kan aangenomen dat er wel affectieve banden blijken of er sprake is van het beleven van een gezinsleven, minstens de intentie ertoe, en van een zekere afhankelijkheidsband, wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is" (arrest R.V.V. met nr. 298 090 dd. 30.11.2023). Het inreisverbod waar betrokkene het voorwerp van uitmaakt, is een verbods- en veiligheidsmaatregel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Het privé-gezins- of familieleven van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde. Deze beslissing is zodoende wel degelijk gerechtvaardigd. Het is aan betrokkene om te bedenken, voor zover hij contacten mag onderhouden met referentiepersoon, hoe hij deze contacten met haar onderhoudt en zijn vaderschap op een verantwoordelijke manier vanuit het buitenland kan opnemen. Vriendenrelaties kunnen evenmin een beletsel vormen bij het nemen van deze beslissing.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 7, eerste lid, 11° en 12°, 42, 43 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen d.d. 07.01.21 voor de duur van tien jaar, hetwelk definitief is geworden.

Er wordt geargumenteerd dat daarom de gemeentelijke administratie de aanvraag gezinshereniging niet in overweging mocht hebben genomen, en niet mocht zijn overgegaan tot de aflevering van een bijlage 19ter.

Eerste onderdeel,

Artikel 42 en 43 Verblijfwet stellen het volgende:

[...]

Artikel 52, § 4, stelt het volgende:

[...]

Uit het tweede lid van voormeld artikel blijkt dat verwerende partij binnen de zes maanden na afgifte van de bijlage 19ter een beslissing diende af te leveren. Verzoeker deed een aanvraag d.d. 01.12.23, maar de beslissing volghde drie dagen na de ultieme termijn van 1.06.24.

Deze niet-tijdige beslissing staat volgens artikel 52 Verblijfsbesluit gelijk aan een erkenning van het verblijfsrecht.

Uit hogervermelde wetsartikelen kan bovendien afgeleid worden dat een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg ten gronde kan geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel geargumenteed dat de aanvraag gezinshereniging 'niet in overweging' mocht genomen worden.

Nochtans stellen verschillende arresten van de Raad van State expliciet dat er geen wettelijke basis bestaat, die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging niet in overweging genomen wordt (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

Ook verschillende arresten van Uw Raad vernietigden beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij aanvragen gezinshereniging niet in overweging werden genomen.

Er werd telkens geoordeeld dat noch de Verblijfswet, noch de Europese regelgeving voorziet in een rechtsgrond voor dergelijke beslissingen. Het arrest K.A / België, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing inzake de bijzondere afhankelijkheidsrelatie, biedt hiervoor evenmin een rechtsgrond, oordeelde Uw Raad.

Aangezien de aanvraag gezinshereniging niet inhoudelijk wordt beantwoord, dient het bevel, dat een antwoord is op deze aanvraag, vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Verwerende partij verwijst wel naar artikel 74/13 Verblijfswet, en artikel 8 EVRM, maar stelt dat uit niets blijkt dat verzoeker daadwerkelijk een affectieve relatie onderhoudt / een gezinsleven beleeft met zijn Belgische dochter, of daadwerkelijk de intentie heeft om de banden terug aan te halen, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie zou blijken. Evenmin zou er sprake zijn van een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Verzoeker verblijft hier al meer dan tien jaar en heeft geruime tijd een legaal verblijfsrecht gehad.

Zijn kind is hier geboren en heeft de Belgische nationaliteit.

Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt: [...]

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad [...]:

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."

Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast. Verzoeker heeft eerst jaren met zijn Belgisch minderjarig kind samengewoond. Na de feitelijke en juridische scheiding met de moeder van het kind, zijn de banden steeds in de mate van het mogelijke intact gebleven tussen de referentie-persoon en verzoeker.

Verwerende partij stelt dat het kind bij de moeder woont, en er enkel een vonnis van de Familierechtbank inzake de omgangsreling uit 2016 voorligt. Nergens uit het dossier zou blijken dat deze regeling nog actueel is. Daarenboven wordt gesteld dat "de referentiepersoon permanent aanwezig is, en zodoende ononderbroken vergezeld is door de moeder", De moeder zou permanent aanwezig zijn.

Deze motivering rommelt langs alle kanten.

Ten eerste wordt later in de beslissing nog aangehaald dat er een vonnis voorligt van de Familierechtbank van 13.02.24, en een nieuwe zitting d.d. 27.02.24. Er is dus wel degelijk een actualisatie van het dossier. Uit dit familiaalrechtelijk dossier blijkt bovendien inhoudelijk dat er wel degelijk contactmomenten zijn tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter.

Deze feiten worden gewoon genegeerd door verwerende partij, wat wijst op een enorme onzorgvuldigheid, of een doelbewuste ontkenning van objectief vaststelbare feiten.

Thans is het zo dat het kind gehoord zal worden d.d. 04.09.24, en ten gevolge hiervan een zitting zal plaatsvinden d.d. 13.09.24 bij de Familierechtbank. Moest verwerende partij grondig te werk zijn gegaan, zou zij op de hoogte geweest zijn van deze zaken.

Verder is het niet zo dat de referentiepersoon permanent samenwoont met haar moeder, en laatstgenoemde altijd aanwezig is.

De moeder van de referentiepersoon is namelijk in behandeling voor een problematiek. Dit wordt bevestigd door haar nieuwe echtgenoot, alsook door de tante van de referentiepersoon (de zus van haar moeder). Deze willen ook het beste voor de referentiepersoon.

De referentiepersoon woont dus samen met haar nieuwe stiefvader maar niet met haar moeder, hoewel deze nog wel op dit adres is ingeschreven, maar er momenteel niet feitelijk verblijft.

Daarenboven merkt verzoeker op dat hij wel degelijk verschillende bewijsstukken neergelegd heeft die het werkelijke en actuele affectieve en financiële gezinsleven aantonen.

Verzoeker verwijst naar de overgemaakte bewijsstukken, zoals foto's en geldtransfers.

Het is derhalve zeer duidelijk dat de vaderrol van verzoeker actueel is, en tevens hoogst noodzakelijk.

Overeenkomstig de rechtspraak i.v.m. art. 8 EVRM (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014 Jeunesse t. Nederland), dient bij deze belangenafweging rekening te worden met het belang van het kind.

In het belang van het kind, wordt zij opgevoed door zijn beide ouders. Dit wordt bevestigd door art. 9 en 18 IVRK [...]:

[...]

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat betrokkene ook vanop afstand zijn vaderschap kan opnemen door middel van moderne communicatiemiddelen, wenst verzoeker te verwijzen naar arresten van Uw Raad (RVV 7 oktober 2021, nr. 261 780, RW 29 mei 2020, nr. 236 222).

Hieruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden.

Verzoeker heeft een beschermenswaardige gezinsband met zijn minderjarige dochtertje. Dit wordt immers vermoed volgens rechtspraak van het EHRM.

Er vindt geen zorgvuldige belangenafweging plaats, aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen. Slechts op een stereotype manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is.

Rechtspraak van Uw Raad stelt nochtans dat dergelijke online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via online communicatie.

Ten slotte wordt onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoeker, wat eveneens onder artikel 8 EVRM valt. Verzoeker verblijft reeds tien jaar in ons land. Hij heeft hier een netwerk opgebouwd.

Verschillende werkgevers getuigen positief over zijn werkbereidheid en engagement.

Mevrouw [O.M.], bij wie verzoeker inwoont, getuigt ook zeer persoonlijk en concreet over haar uitstekende relatie met verzoeker. Verzoeker is thans mantelzorger voor mevrouw. Zij stelt dat zij niet kan zonder hem.

Met al deze elementen is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er vond geen correcte belangenafweging plaats in het kader van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten.

Uit het gehele dossier blijkt aldus wel degelijk dat er een zodanige afhankelijkheidshouding is tussen de referentiepersoon en verzoeker, en dat deze enkel maar groter zal worden, gelet op de concrete situatie."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De bestreden akte is zowel in rechte als in feite afdoende gemotiveerd. De Raad merkt op dat de beslissing is genomen met toepassing van enerzijds artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en anderzijds artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, motiveert verweerder dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Voor wat betreft artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet, motiveert verweerder dat verzoeker sedert minder dan 10 jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet en hij tot op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, opgelegd op 7 januari 2021 voor een duur van 10 jaar, dat noch is opgeschort noch is opgeheven. Eveneens wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in beroep ging tegen dit inreisverbod waardoor het op heden definitief is. Er wordt op gewezen dat niet kan blijken dat verzoeker het inreis-verbod heeft gerespecteerd, noch dat hij de opheffing ervan zou hebben verkregen, en dat hij bijgevolg hieraan gevolg dient te geven en het Schengengrondgebied dient te verlaten. Verweerder benadrukt nog dat dit inreisverbod bindende kracht heeft vanaf de betekening ervan, ook al begint de termijn ervan pas te lopen vanaf de datum waarop verzoeker effectief het grondgebied verlaat. Daarnaast wordt gesteld dat het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K. A. e.a. (hierna: het arrest K.A.) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht mits is onderzocht of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger en dat in overeenstemming met artikel 26 van de Vreemdelingenwet het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst gedurende 10 jaar inhoudt ertoe leidt dat

de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is. Er wordt gesteld dat, gezien het inreisverbod nog steeds van toepassing is, de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging mocht hebben genomen en niet mocht zijn overgegaan tot de afgifte van een bijlage 19ter op 1 december 2023 en dat verzoeker gevolg dient te geven aan het inreisverbod van 7 januari 2021. Vervolgens wordt erop gewezen dat bij het geven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging werd genomen, nadat hieromtrent ook reeds uitvoerig werd gemotiveerd in de eerdere verwijderings-beslissingen van 7 en 13 januari 2021 en het inreisverbod van 7 januari 2021. Verweerder gaat vervolgens concreet in op verzoekers gezondheidstoestand, zijn gezins- en familieleden en het hoger belang van het kind. Hierbij wordt eveneens overgegaan tot een beoordeling – conform het arrest K.A. – of er tussen de referentiepersoon, met name het minderjarig Belgisch kind van verzoeker, en verzoeker een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Uit de concrete overwegingen blijkt waarom de gezondheids-toestand, het familie- en gezinsleven van verzoeker en het hoger belang van zijn kind de afgifte van het bestreden bevel niet in de weg staat alsook waarom kan worden geoordeeld dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend overeenkomstig het arrest K.A. Tot slot wordt er ook nog gemotiveerd dat het privéleven, net als het gezins- en familieleden, ondergeschikt wordt geacht aan de openbare orde.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden akte, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur wordt allereerst onderzocht in het licht van de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit waarvan verzoeker in een eerste onderdeel van zijn middel eveneens de schending aanvoert.

2.5. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat de termijn van zes maanden om een beslissing te nemen inzake de aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige dochter werd overschreden, zodat hem een verblijf dient te worden toegekend.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In het arrest van de Raad van State van 27 mei 2020 met nr. 247 652 kan worden gelezen: *“Quant à l'article 42, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, il ne contient aucune disposition régissant les conséquences qui découlent du dépassement du délai imparti à l'autorité pour statuer sur une demande de séjour de plus de trois mois. La disposition légale précise cependant que « le droit de séjour [...] est reconnu [...] au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions [...] », confirmant par là le caractère déclaratif de la délivrance du titre de séjour en cause.”* [vrije vertaling: Artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat *“Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”*. Hiermee wordt het declaratief karakter van de afgifte van de betrokken verblijfstitel bevestigd.]

Het kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is derhalve dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van dit verblijfsrecht, quod non in casu. Verweerder wijst er immers op dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht, nu hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor 10 jaar dat niet werd opgeheven of opgeschort en evenmin een afhankelijkheidsband met zijn Belgisch minderjarige kind blijkt in de zin van het arrest K.A. waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet regelt niet de gevolgen van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden, noch wordt hierin de Koning de bevoegdheid gegeven om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien blijkt dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Gelet op het voorgaande, faalt verzoekers kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 54, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verplichting volgen voor verweerder om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging, voor zover binnen die termijn geen beslissing is genomen (RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c)).

2.6. In tweede instantie betoogt verzoeker dat uit de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit volgt dat de aanvraag tot gezinshereniging van een familielid van een Belg wettelijk gezien alleen ten gronde kan worden geweigerd in de vorm van een bijlage 20. Hij stelt dat in de bestreden akte wordt geargumenteed dat de aanvraag tot gezinshereniging *“niet in overweging”* mocht worden genomen, terwijl verschillende arresten van de Raad van State en de Raad reeds expliciet stelden dat er hiervoor geen wettelijke basis of rechtsgrond bestaat. Hij voert aan dat de bestreden akte dient te worden vernietigd, nu hieruit geen inhoudelijke beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging blijkt.

Het is niet betwist dat verzoeker nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor 10 jaar dat hem op 7 januari 2021 werd opgelegd. Op 1 december 2023 diende hij voor de derde maal een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn Belgisch minderjarig kind. Deze gezinshereniging wordt geregeld in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, nu niet blijkt dat dit kind zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger reeds heeft uitgeoefend. De bestreden akte omvat een beslissing tot afwijzing van deze aanvraag. In de bestreden akte wordt er zo op gewezen dat deze aanvraag niet in aanmerking kan worden genomen, gelet op het inreisverbod van 7 januari 2021, waarbij verweerder er ook op wijst dat er evenmin een afhankelijkheidsrelatie in de zin van het arrest K.A. blijkt tussen het kind en verzoeker die maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht.

Hoewel verzoeker vader is van een Belgisch kind, dat echter zijn rechten van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, blijft hij derdelander in de zin van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 1, 3° van de Vreemdelingenwet. De Terugkeerrichtlijn en titel III quater van de Vreemdelingenwet vinden toepassing in zijn situatie, nu hij een derdelander is die illegaal verblijft op het grondgebied van een lidstaat.

In artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied*

van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeer-besluit". Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als *"een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering"*. De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeer-richtlijn, hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

Uit de voormelde definitie van het inreisverbod vloeit voort dat, buiten de uitzonderingen waarin artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet, dit verbod ook een verbod tot verblijf inhoudt. Tenzij verzoeker een afgeleid verblijfsrecht heeft op basis van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), als vader van een Belgisch minderjarig kind dat tevens Unieburger is, kan verzoeker gelet op het inreisverbod niet het voordeel genieten van een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft bijgevolg correct vastgesteld dat verzoeker in beginsel niet het beoogde verblijfsrecht kan genieten, zolang hij nog het voorwerp is van een geldig inreisverbod.

In navolging van de Raad van State in zijn arrest van 9 augustus 2016 met nr. 235.596, benadrukt de Raad dat om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg overeenkomstig artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten niet enkel moet zijn voldaan aan de in deze bepaling vervatte voorwaarden maar de betrokkene ook het recht tot binnenkomst in België moet hebben. De Raad van State oordeelde dat de vaststelling dat de betrokkene nog valt onder de gelding van een inreisverbod gebaseerd op de artikelen artikel 1, 8° en 74/11 van de Vreemdelingenwet kan volstaan zonder dat nog verder moet worden gemotiveerd in het licht van onder meer de artikelen 40ter, § 2 en 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat met zijn kritiek ook voorbij aan de motieven van de bestreden akte waar in essentie ook wordt gewezen op het arrest K.A. van het Hof van Justitie. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, meer specifiek de artikelen 5 en 11 ervan, *"aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden"*. Het Hof heeft wel benadrukt dat steeds moet worden onderzocht of artikel 20 van het VWEU zich niet verzet tegen de voormelde praktijk en heeft tevens aangegeven in welke gevallen voormelde bepaling, ondanks het bestaan van een inreisverbod, toch een beletsel kan vormen om te weigeren een verblijfsaanvraag in functie van een burger van de Unie in aanmerking te nemen. Meer bepaald wordt gesteld *"dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd"*. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de betrokken derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden akte heeft verweerder zich geconformeerd aan voormeld arrest en blijkt hieruit een zeer concrete en gedegen motivering waarin hij heeft vastgesteld dat geen afhankelijkheidsrelatie in de zin van het arrest K.A., dit is een afhankelijkheidsrelatie inzake een mogelijk afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU, blijkt. Verzoeker voert ook niet concreet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 20 van het VWEU heeft miskend.

Het loutere feit dat de bestreden akte een bijlage 13 betreft en geen bijlage 20, doet ook niets af aan de vaststelling dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat verweerder de aanvraag tot gezins-hereniging heeft behandeld en onderzocht. Hij heeft immers vastgesteld dat verzoeker onder een inreisverbod van 10 jaar staat dat noch is uitgevoerd, noch is opgeheven of geschorst, dat hij bijgevolg aan dit inreisverbod gevolg dient te geven, dat dit inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan en dat het arrest K.A. uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag tot gezins-hereniging niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat de derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht mits is onderzocht of er een afhankelijkheids-verhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger die maakt dat alsnog een afgeleid verblijfs-recht moet worden toegestaan. Verweerder is vervolgens overgegaan tot een concrete beoordeling – conform het arrest K.A. – of er tussen de referentiepersoon, met name het minderjarig Belgisch kind van verzoeker, en verzoeker een dergelijke

afhankelijkheidsverhouding bestaat, maar heeft vastgesteld dat dit andermaal niet kan blijken uit de voorgelegde stukken.

De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden akte dient dus te worden beschouwd als een akte die onder meer een beslissing bevat waarin verweerder het recht op verblijf niet erkent. Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit dat samen gelezen met artikel 43, 3° van hetzelfde besluit ook van toepassing is op de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt immers als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”* Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij verweerder het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de bestreden akte niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad van State en de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

2.7. Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingen-wet of artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit niet aannemelijk. Evenmin blijkt in dit licht een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.8. In een tweede onderdeel van zijn middel bekritiseert verzoeker de beoordeling die in de bestreden akte werd doorgevoerd inzake zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en beschermd door artikel 8 van het EVRM. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden verder onderzocht in het licht van de beoordeling in de bestreden akte van deze bepalingen.

2.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Verzoeker betwist op zich niet dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat verweerder een beoordeling heeft doorgevoerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wel uit hij kritiek op de beoordeling die in de bestreden akte inzake het gezinsleven met en het hoger belang van zijn minderjarig kind werd doorgevoerd in het licht van het arrest K.A. en artikel 8 van het EVRM.

2.10. Wat de ingeroepen gezinsband met en het hoger belang van zijn Belgisch minderjarig kind betreft, merkt de Raad allereerst op dat de beoordeling hieromtrent in de bestreden akte voortbouwt op de beoordeling in eerdere beslissingen waarin deze elementen reeds werden betrokken en afgewogen en waarover de Raad ook reeds uitspraak heeft gedaan.

2.11. In de eerste plaats betreft het de eerdere beslissing van 20 mei 2020 tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht, omdat hij – gelet op de feiten die hebben geleid tot zijn strafrechtelijke veroordeling op 9 maart 2018 – door zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In deze beslissing werd concreet rekening gehouden met de band die verzoeker heeft met zijn Belgisch minderjarig kind. Bij arrest nr. 244 757 van 24 november 2020 heeft de Raad ook vastgesteld dat deze beslissing was genomen zonder miskennis van artikel 8 van het EVRM.

2.12. Ook in de verwijderingsbeslissing en het inreisverbod voor 10 jaar van 7 januari 2021 werd de aanwezigheid van verzoekers kind in België in rekening gebracht, maar geoordeeld dat deze beslissingen –

die opnieuw zijn ingegeven door de ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de samenleving – in overeenstemming zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissingen, die definitief in het rechtsverkeer zijn.

2.13. Vervolgens diende verzoeker, zonder gevolg te geven aan de verwijderingsbeslissing en het inreisverbod voor 10 jaar van 7 januari 2021 en zonder dat hij via de geëigende procedure vanuit het buitenland verzocht om een opheffing of opschorting van dit inreisverbod, op 6 september 2022 reeds een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 1 maart 2023 besliste verweerder tot het niet in overweging nemen van deze aanvraag en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De motieven van de thans bestreden akte liggen in dezelfde lijn als de motieven in deze eerdere beslissingen van 1 maart 2023.

In zijn beslissingen van 1 maart 2023 wees verweerder er reeds op dat verzoeker, gelet op het inreisverbod voor 10 jaar, in beginsel niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in functie van zijn Belgisch minderjarig kind en dat weliswaar rekening moet worden gehouden met het arrest K.A. maar dat geen afhankelijkheidsrelatie in de zin van dit arrest blijkt op basis waarvan verzoeker alsnog een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan. Er werd verder concreet geduid waarom het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn Belgisch minderjarig kind en haar hoger belang er zich andermaal niet tegen verzet dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Meer concreet werd de volgende beoordeling gemaakt:

“Voor wat de gezinssituatie betreft, betrokkene heeft een minderjarige dochter van Belgische nationaliteit in het Rijk, [...]. Echter geeft het hebben van een Belgisch minderjarig kind in het Rijk niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Betrokkene is uit de echt gescheiden van de moeder van referentiepersoon op 15.05.2018. Het kind woont in bij haar moeder. Op 14.01.2016 stelde het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling op. Er valt uit het dossier echter niet op te maken of deze regeling nog actueel is. Daarbij is het immers belangrijk te vermelden dat deze regeling getroffen werd alvorens de feiten van het seksueel misbruik op referentiepersoon haar zus naar boven kwamen. Betrokkene stelt evenwel de relatie met zijn dochter te willen herstellen, maar er niet kan blijken dat betrokkene überhaupt wel contacten mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Er werd wel een met de hand ingevuld document voorgelegd voor vrijwillige aanmelding bij het CAW voor omgangsbegeleiding in de bezoekerimte in Antwerpen, maar er kan niet blijken wie dit document heeft ingevuld en ondertekend, noch dat deze bezoeken reeds zouden opgestart zijn. Evenmin kan dus uit dit document blijken dat betrokkene wel degelijk contacten mag onderhouden met zijn kind. Uit niets blijkt bijgevolg dat betrokkene daadwerkelijk een affectieve relatie onderhoudt / een gezinsleven beleeft (of dus zelfs mag beleven) met zijn Belgische dochter of daadwerkelijk de intentie heeft om de banden (terug) aan te halen, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie zou blijken die huidige beslissing tot weigering verblijf voor betrokkene zou beletten. De enkele foto's die werden voorgelegd, kunnen evenmin van een afhankelijkheidsrelatie getuigen zoals bedoeld in arrest K.A. Vooreerst zijn het voornamelijk foto's van het kind alleen, en is er slechts één foto waar het kind met betrokkene staat op afgebeeld. De overige foto's kunnen dus evenzeer foto's zijn die door derden werden genomen en die betrokkene toegestuurd kreeg of in zijn bezit kreeg. De foto's kunnen dus geenszins afdoende bewijs vormen van affectieve banden zoals vereist om gezinshereniging aan te ontlenen, laat staan van een afhankelijkheidsrelatie. Daarenboven is niet duidelijk hoe oud de voorgelegde foto's al zijn. Hoe dan ook, het kind woont samen met de moeder, en dit reeds sinds jaar en dag. Betrokkene is in detentie geweest en is opgesloten geweest met oog op repatriëring. Het spreekt voor zich dat de moeder voorzag in de zorgen van het kind, zowel emotioneel als materieel/financieel. Er kan zodus evenmin een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van het kind tegenover betrokkene blijken, die gelet op het geldende inreisverbod heden voor betrokkene tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden. Voor wat de voorgelegde storting betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene verder financieel kan bijdragen vanuit het buitenland. Er kan niet blijken dat het welzijn van het kind in het gedrang zou komen door de fysieke afwezigheid van betrokkene. De moeder van de referentiepersoon is immers permanent aanwezig en de referentiepersoon is zodoende ononderbroken vergezeld door de moeder. Er kan niet blijken uit de voorgelegde stukken dat de moeder van de referentiepersoon niet bereid en/of in staat is om de zorg voor haar kinderen, waaronder de referentiepersoon op zich te nemen. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Gelet op het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. De referentiepersoon is heden bijna tien jaar oud, het andere kind in het gezin is sinds twee weken 18 jaar maar woont nog in bij de moeder. Voor die laatste heeft gezinshereniging en (onrechtstreeks) contacten met betrokkene misschien eerder een ontwrichtend effect gelet op de zeer ernstige feiten waar zij slachtoffer van is geweest door toedoen van betrokkene. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met

de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het is niet omdat een kind één van zijn ouders – desgevallend tijdelijk voor zover er wel degelijk reeds contacten zouden zijn – zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene, als dat is toegestaan, het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij referentiepersoon. Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan enerzijds justitie (DVZ heeft immers geen zicht op eventuele voorwaarden waar betrokkene zich dient aan te houden) en anderzijds de ouders van de referentiepersoon om in het belang van het kind te beslissen hoe zij de contacten verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten.

Verder dient te worden aangestipt dat onderhavige beslissing voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, in casu voor zover gewenst. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod.”

Bij arrest nr. 298 090 van 30 november 2023 verwierp de Raad het tegen de beslissingen van 1 maart 2023 ingestelde beroep, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kon maken dat deze beslissingen in strijd waren met het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven of het hoger belang van zijn kind, of nog met artikel 8 van het EVRM.

Inzake de beoordeling van het bestuur inzake het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met het minderjarig kind en het bestaan van enige afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en het kind deed de Raad in voormeld arrest de volgende vaststellingen:

“Door louter te stellen dat zij hier al tien jaar verblijft en een geruime tijd een legaal verblijfsrecht had, dat haar kind hier geboren is en de Belgische nationaliteit heeft, elementen die niet betwist worden, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet, noch toont zij hiermee aan dat deze foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn. Door louter aan te voeren dat zij wel een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België slaagt zij er evenmin in voormelde motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing is het kind, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, bijna tien jaar oud. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het kind werd aldus geboren in 2013. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij uit de echt gescheiden is van de moeder van de referentiepersoon, zijnde het minderjarig kind, op 15 mei 2018, dat het kind bij de moeder woont, dat in een vonnis van 14 januari 2016 een omgangsregeling werd opgesteld, dat echter uit het dossier niet blijkt of deze regeling nog actueel is, dat hierbij het belangrijk is te vermelden dat deze regeling werd getroffen alvorens de feiten van het seksueel misbruik op de zus van de referentiepersoon naar boven kwamen, dat de verzoekende partij stelt de relatie met de dochter te willen herstellen maar niet kan blijken dat de dochter wel contacten mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor zij veroordeeld is.

Door louter te betogen dat zij eerst jaren met haar minderjarig Belgisch kind heeft samengewoond en dat na de feitelijke en juridische scheiding van de moeder van het kind, de banden in de mate van het mogelijke intact zijn gebleven, weerlegt zij voormelde motieven niet en beperkt zij zich tot de loutere bewering dat de banden in de mate van het mogelijke na 15 mei 2018 intact zijn gebleven. Zoals ook zal blijken uit wat volgt, slaagt de verzoekende partij er geenszins in dit aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat de verwerende partij stelt dat het kind bij de moeder woont en er enkel een vonnis van de familierechtbank inzake de omgangsregeling uit 2016 voorligt, dat nergens uit het dossier zou blijken dat deze regeling nog actueel is, doch dat het tegendeel evenmin is aangetoond door de verwerende partij, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in dit kader ook toelicht dat “het immers belangrijk (is) te vermelden dat deze regeling getroffen werd alvorens de feiten van het seksueel misbruik op referentiepersoon haar zus naar boven kwamen. Betrokkene stelt evenwel de relatie met zijn dochter te willen herstellen, maar er niet kan blijken dat betrokkene überhaupt wel contacten mag onderhouden met haar gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Er werd wel een met de hand ingevuld document voorgelegd voor vrijwillige aanmelding bij het CAW voor omgangsbegeleiding in de bezoeksruimte in Antwerpen, maar er kan niet blijken wie dit document heeft ingevuld en ondertekend, noch dat deze bezoeken reeds zouden opgestart zijn. Evenmin kan dus uit dit document blijken dat betrokkene wel degelijk contacten mag onderhouden met zijn kind.” Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor, gelet op

voormelde overwegingen, te motiveren dat op 14 januari 2016 het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling opstelde maar dat uit het dossier niet op te maken valt of deze regeling nog actueel is. In dit licht wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een gezinshereniging met het minderjarig kind, zodat het niet kennelijk onredelijk voorkomt te verwachten dat zij, gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak, aannemelijk maakt dat zij actueel nog een gezinsleven met het minderjarig kind onderhoudt. Dit geldt des te meer daar uit de beslissing van 20 mei 2020 waarbij een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij reeds bleek dat de verwerende partij omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarig kind oordeelde als volgt:

“Voor wat de gezinssituatie van betrokkene betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd hieromtrent. Hij is van de referentiepersoon die voor hem het recht op verblijf heeft geopend, uit de echt gescheiden op 15.05.2018. (...) Betrokkene heeft met zijn voormalige echtgenote M. M., B. E. een gemeenschappelijk kind van Belgische nationaliteit, L. C., S. B. C. (RR: ...). Het kind woont in bij de moeder. Uit het dossier blijkt dat er in het verleden wel degelijk een omgangsregeling getroffen werd (vonnis familierechtbank dd. 14.01.2016 en akkoordconclusie dd. 17.12.2015). Er valt uit het dossier en uit de in het kader van het onderzoek dd. 29.04.2020 voorgelegde stukken niet op te maken of deze regeling nog steeds actueel is, de regeling dateert immers van ruim voor het naar boven komen van het seksuele misbruik van de stiefdochter door betrokkene en zijn veroordeling daarvoor. Betrokkene legt, zoals gesteld, heden zelf niets voor omtrent zijn huidige gezinssituatie noch over een eventuele relatie die hij onderhoudt met zijn Belgische dochter of de intentie om de banden (terug) aan te halen. Het is redelijk te concluderen dat er aldus – ook volgens betrokkene – geen elementen zijn betreffende betrokkenes gezinssituatie die heden relevant zouden zijn en een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Tot slot, betrokkene woont is heden niet meer samen met zijn ex-echtgenote en leeft niet samen met zijn dochter en stiefdochter.”

De verzoekende partij diende een beroep in tegen voormelde beslissing. Bij arrest 244 757 van 24 november 2020 werd dit beroep verworpen. Hierin werd betreffende het gezinsleven met het minderjarig kind onder meer geoordeeld als volgt:

“De bestreden beslissing benadrukt terecht dat verzoeker omtrent de verhouding tot zijn Belgisch kind geen andere gegevens bijbracht dan deze besproken in de bestreden beslissing. Er kan niets teruggevonden worden omtrent de actuele familiale relaties van verzoeker. Ook maakt verzoeker niet bekend of het oude omgangsrecht nog actueel kan zijn na de veroordelingen. Verzoeker leeft niet samen met de stiefdochter of met zijn kind. (...) Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat in zijn geval er nog een daadwerkelijke relatie bestaat met de kinderen, waarmee hij sedert 2015 niet meer samenwoont, en dat het belang van de kinderen vergt dat hij in België verblijft, mede gelet op de aard van de gepleegde feiten. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nog contacten heeft met de kinderen en tijdens zijn gevangenschap contacten had met de kinderen. (...) Verzoeker toont evenmin aan dat na zijn vrijlating contacten werden heropgebouwd met de kinderen. In dit geval toont verzoeker, die zelfs geen gegeven bekend maakt aangaande het financieel instaan voor zijn kinderen, geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aan. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt.”

Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor gelet op de motieven van de beslissing van 20 mei 2020 en de overwegingen in het arrest nr. 244 757, te motiveren dat op 14 januari 2016 het vonnis van de familierechtbank een omgangsregeling opstelde maar dat uit het dossier niet op te maken valt of deze regeling nog actueel is. Immers wist de verzoekende partij dat de verwerende partij vraagtekens plaatste bij de actualiteit van de omgangsregeling met haar minderjarige dochter en kwam het aldus de verzoekende partij, die een aanvraag gezinshereniging met die minderjarige dochter indiende, toe hierover duidelijkheid te scheppen, wat zij naliet te doen waardoor aldus uit het dossier niet blijkt of de omgangsregeling nog actueel is.

Waar zij stelt dat zij nog verschillende bewijsstukken heeft neergelegd die het werkelijke en actuele affectieve en financiële gezinsleven aantonen, kan zij gevolgd worden in de mate dat zij nog stukken heeft voorgelegd. Hieromtrent werd gemotiveerd dat er een met de hand ingevuld document werd voorgelegd voor vrijwillige aanmelding bij het CAW voor omgangsbegeleiding in de bezoekerimte in Antwerpen, maar niet kan blijken wie dit heeft ingevuld en ondertekend, noch dat deze bezoeken reeds zouden zijn opgestart, dat uit het document evenmin kan blijken dat de verzoekende partij wel degelijk contacten mag onderhouden met haar kind, dat de enkele foto's die werden voorgelegd niet kunnen getuigen van een afhankelijkheidsrelatie, dat het voornamelijk foto's van het kind alleen zijn, dat er slechts één foto is waar het kind met de verzoekende partij op staat afgebeeld, dat de overige foto's dus evenzeer foto's kunnen zijn die door derden werden genomen en die de verzoekende partij toegestuurd kreeg of in zijn bezit kreeg, dat de foto's dus geen afdoende bewijs kunnen vormen van affectieve banden, laat staan een afhankelijkheidsrelatie en dat het niet duidelijk is hoe oud de voorgelegde foto's al zijn. Betreffende de geldstortingen wordt er verder in de

bestreden beslissing nog op gewezen dat het kind financieel afhankelijk was van de moeder, dat geen daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van het kind ten aanzien van de verzoekende partij kan blijken die tot een afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden en dat de verzoekende partij verder financieel kan bijdragen vanuit het buitenland. Door louter te stellen dat deze stukken het werkelijke en actuele affectieve en financiële gezinsleven aantonen, weerlegt zij geenszins voormelde concrete motieven waaruit blijkt waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken geen beschermingswaardig gezinsleven of een afhankelijkheidsrelatie die dient te leiden tot een verblijfsrecht aantonen. Zij toont met haar betoog niet aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

[...]

Betreffende de stelling dat de moeder van haar minderjarige dochter momenteel in behandeling zit, waardoor S. momenteel verblijft bij haar tante en haar stiefvader, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Bovendien, zelfs indien dit voor waar kan aangenomen worden, blijkt hieruit nog niet het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met de verzoekende partij. Ook uit de loutere wens van de stiefvader en de tante dat de verzoekende partij ook haar verantwoordelijkheid blijft opnemen kan niet afgeleid worden dat er heden sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind, noch dat er heden sprake is van een afhankelijkheid van het minderjarig kind ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt met haar betoog – en haar bijgevoegde stukken – dan ook geenszins aannemelijk dat het zeer duidelijk is dat haar vaderrol nog actueel is en tevens noodzakelijk.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk een affectieve relatie onderhoudt / een gezinsleven beleeft (of dus zelfs mag beleven) met haar Belgische dochter of daadwerkelijk de intentie heeft om de banden (terug) aan te halen, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie zou blijken die de huidige beslissing tot weigering van verblijf voor de verzoekende partij zou beletten.”

Daarenboven oordeelde de Raad in zijn voormeld arrest, voor zover “wel affectieve banden blijken of er sprake is van het beleven van een gezinsleven, minstens de intentie ertoe, en van een zekere afhankelijkheidsband”, nog als volgt:

“[De Raad] wijst [...] erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Bij de ‘fair balance’-toets wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar

daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

[...] Zoals blijkt uit de bestreden beslissing maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er een dermate afhankelijkheidsverhouding bestaat dat zij en haar minderjarig kind op geen enkele wijze kunnen worden gescheiden. Hierbij wordt ingegaan op de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken en op de impact van de bestreden beslissing op het minderjarig kind en dit als volgt:

[...]

[...] Uit voormelde motieven blijkt dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt en dat hierbij rekening werd gehouden met het belang van het minderjarig kind. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze afweging niet 'billijk' is.

De verzoekende partij stelt dat het in het belang van het kind is dat zij wordt opgevoegd door beide ouders, doch toont daarmee niet aan dat voornoemde concrete motieven omtrent het belang van het kind foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van de rechtspraak van het EHRM, in het bijzonder in het licht van het arrest Jeunesse waarnaar zij in dit verband verwijst.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad waaruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via online communicatie, herhaalt de Raad vooreerst dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar minderjarig kind zou kunnen beschouwd worden als een 'klein' kind. Bovendien – en betreffende het betoog dat slechts op een stereotiepe manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is – wijst de Raad erop dat niet blijkt, zoals overigens ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij heden nauwe contacten zou onderhouden met haar minderjarig Belgisch kind, waardoor zou dienen geoordeeld te worden dat communicatie via de moderne communicatiemiddelen niet als afdoende kan worden beschouwd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. In dit licht verwijst de Raad ook opnieuw naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in het arrest nr. 244 757:

“Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat in zijn geval er nog een daadwerkelijke relatie bestaat met de kinderen, waarmee hij sedert 2015 niet meer samenwoont, en dat het belang van de kinderen vergt dat hij in België verblijft, mede gelet op de aard van de gepleegde feiten. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nog contacten heeft met de kinderen en tijdens zijn gevangenschap contacten had met de kinderen. Verzoeker toont niet aan dat het hoger belang van de kinderen zijn nabijheid vergt en weerlegt niet dat, zoals de bestreden beslissing stelt, zijn persoonlijke en familiale belangen niet primeren op de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker toont evenmin aan dat na zijn vrijlating contacten werden heropgebouwd met de kinderen. In dit geval toont verzoeker, die zelfs geen gegeven bekend maakt aangaande het financieel instaan voor zijn kinderen, geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aan. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt.

Verzoeker toont evenmin aan dat een scheiding met zijn kinderen door de bestreden beslissing definitief is. Zo er al inmenging is, is deze niet disproportioneel. Contactherstel kan opgebouwd worden via moderne communicatiemiddelen en verzoeker toont niet aan dat de kinderen hem niet kunnen opzoeken en zo een omgangsrecht kan worden hersteld voor zover verzoeker deze contacten zou heropbouwen.

Het afwegen van de belangen van verzoeker en deze van de maatschappij is precies en grondig gebeurd. Verzoeker heeft zeer ernstig de openbare orde geschonden en de hierboven geciteerde motieven tonen geen disproportionaliteit aan. Verzoeker toont niet aan dat diens verwijdering het hoger belang van de kinderen in dit geval zou schenden nu geen actuele daadwerkelijke contacten zijn aangetoond met de kinderen en verzoeker van de moeder gescheiden is.”

Ook ter gelegenheid van haar aanvraag gezinshereniging van 6 september 2022 of van haar verzoekschrift, toont de verzoekende partij niet aan dat zij nog contacten heeft met haar minderjarige dochter of dat zij na haar vrijlating contacten heeft heropgebouwd met haar minderjarige dochter.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geenszins aan dat de belangenafweging in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of niet conform artikel 8 van het EVRM zou

zijn. Evenmin toont zij aan dat het belang van het kind niet afdoende in overweging werd genomen, noch dat in het hoger belang van het kind wel degelijk een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd is.

De verzoekende partij meent nog dat er geen zorgvuldige afweging plaatsvindt aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen, doch verduidelijkt geenszins met welke relevante feiten en omstandigheden de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij de belangenafweging.”

2.14. In de gegeven omstandigheden, rekening houdend met de voormelde definitief in het rechtsverkeer zijnde beslissingen en het gezag van gewijsde van de aangehaalde arresten van de Raad, kan het in voorliggende procedure niet de bedoeling zijn om de beoordeling inzake het gezinsleven en het hoger belang van het kind van nul af aan over te doen. Integendeel komt het verzoeker toe aannemelijk te maken dat sinds de beslissingen van 1 maart 2023 en voormelde beoordeling door de Raad in zijn arrest van 30 november 2023 sprake is van wezenlijk nieuwe elementen of gegevens die maken dat de situatie op het vlak van zijn gezinsleven of het hoger belang van zijn kind intussen in die mate is veranderd dat een nieuwe en andere beoordeling zich opdringt. Het enkele gegeven dat verzoeker nog steeds weigert gevolg te geven aan het inreisverbod voor 10 jaar van 7 januari 2021 en nieuwe aanvragen tot gezinshereniging blijft indienen in functie van zijn Belgisch minderjarig kind rechtvaardigt alvast niet dat actueel een andere beoordeling inzake het gezinsleven en het hoger belang van het kind zich opdringt. Verzoeker kan zich ook niet beperken tot een herhaling van de elementen zoals deze reeds voorlagen bij de eerdere beoordelingen of van zijn standpunt zoals hij dit reeds verwoordde in het kader van zijn eerdere beroep bij de Raad tegen de beslissingen van 1 maart 2023. In de huidige procedure focust de Raad zich voor zijn beoordeling op de sinds deze eerdere beslissingen nieuw voorgelegde elementen en stukken, de beoordeling ter zake in de bestreden akte en verzoekers betoog hieromtrent in zijn verzoekschrift.

2.15. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een gezinsleven heeft met zijn Belgisch kind. Hij wijst er op dat hij zijn dossier heeft geactualiseerd met het vonnis van de familierechtbank van 13 februari 2024 waarin een nieuwe zitting werd bepaald op 27 februari 2024 en dat uit het “*familiaalrechtelijk dossier*” blijkt dat er wel degelijk contactmomenten zijn tussen hem en zijn minderjarige dochter. Volgens hem worden deze feiten door verweerder genegeerd. Hij voegt hier aan toe dat zijn kind op 4 september 2024 zal worden gehoord, waarna een nieuwe zitting bij de familierechtbank staat gepland op 13 september 2024. Hij meent dat verweerder hiervan kennis zou hebben gehad, mocht hij zorgvuldig te werk zijn gegaan. Hij benadrukt dat hij verschillende bewijsstukken heeft neergelegd die de actuele affectieve en financiële banden met zijn kind, en dus een werkelijk gezinsleven, aantonen, waarvoor hij in het bijzonder verwijst naar de voorgelegde foto's en geldtransfers.

2.16. In dit verband stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag van 1 december 2023 in het bijzonder de volgende bijkomende stukken voorlegde inzake de gezinsband met zijn Belgisch minderjarig kind:

- mails van verzoeker aan de moeder van het kind en/of de tante en stiefvader van het kind in de periode maart - juni 2023 waaruit blijkt dat hij meer contactmomenten wenst met zijn kind en haar een fiets wenst te geven;
- enkele bijkomende foto's waarop verzoeker en zijn kind samen staan afgebeeld en waaruit enkele contactmomenten kunnen blijken;
- bewijzen van het betalen van alimentatie en van een bezoek aan de zoo voor zijn verblijf in de gevangenis, van het betalen van alimentatie en bv. verjaardaggeld tijdens zijn gevangenschap en vervolgens verblijf in het gesloten centrum en van het betalen van alimentatie en facturen inzake de opvang en het onderwijs van het kind en enkele andere zaken na zijn vasthouding;
- brieven van het CAW van 12 juli 2023 en van 15 december 2023 waarin staat dat de beide ouders hebben aangegeven te willen samenwerken met hun dienst, waardoor zij op de wachtlijst zijn gezet voor de bezoeksruimte;
- een conclusie van 20 december 2023 dat verzoeker thans “*amper contactmomenten*” kan hebben met zijn kind, dat hij vragende partij is om deze “*opnieuw te laten opstarten*” via een bezoekersruimte van het CAW en dat hij de zaak opnieuw wenst te zien behandeld voor de familierechtbank, nu het vonnis van 14 januari 2016 niet langer kan worden nageleefd ingevolge het contactverbod dat verzoeker is opgelegd met de zus van zijn dochter;
- een bericht van de rechtbank van eerste aanleg inzake een terechtzitting op 23 januari 2024 en een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 13 februari 2024 dat bevestigt dat het eerdere akkoordvonnis van 14 januari 2016 niet werd uitgevoerd wegens gevangenschap van verzoeker en waarin wordt beslist om de debatten te heropenen op 27 februari 2024;
- enkele niet vertaalde berichten met de moeder van het kind en een bewijs van enkele telefonische oproepen met de moeder van het kind;
- een stuk inzake een online gesprek met zijn kind op ongekende datum;
- een stuk van 7 februari 2024 dat verzoeker toestemming verleent aan het CAW voor het opstarten van de begeleiding in de bezoeksruimte met een kalender met bezoeksdagen voor 2024.

2.17. In de bestreden akte herhaalt verweerder allereerst dat verzoeker reeds sinds 15 mei 2018 uit de echt is gescheiden van de moeder van zijn kind en dat blijkens een vonnis van de familierechtbank van 14 januari 2016 weliswaar is bepaald dat het kind bij de moeder woont en voor verzoeker een omgangsregeling werd bepaald, maar niet blijkt dat deze regeling nog actueel is, nu deze regeling is getroffen voordat de feiten van seksueel misbruik op de zus van de referentiepersoon naar boven kwamen en verzoeker een contactverbod met dit kind dat hij misbruikte werd opgelegd. Dat de omgangsregeling zoals bekrachtigd in voormeld vonnis van 2016 niet langer wordt nageleefd, vindt bevestiging in de door verzoeker zelf ter staving van zijn aanvraag van 1 december 2023 voorgelegde stukken.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betwist verweerder in de bestreden akte verder op zich niet dat hij een intentie heeft om de banden met zijn dochter opnieuw aan te halen. Wel wijst verweerder er op dat niet blijkt dat verzoeker contacten met zijn dochter mag onderhouden, gelet op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Uit het voorgelegde vonnis van de familierechtbank van 13 februari 2024, waarin een nieuwe zitting werd vastgelegd op 27 februari 2024, is volgens verweerder inhoudelijk alleszins heel weinig af te leiden. Ook wat deze beoordeling betreft, toont verzoeker niet concreet aan dat deze incorrect of onzorgvuldig is. In dit verband merkt de Raad trouwens op dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag geen navolgende stukken aanbracht inzake de nieuwe zitting op 27 februari 2024 of een navolgend tussengekomen vonnis. In zoverre verzoeker thans opmerkt dat zijn kind op 4 september 2024 zal worden gehoord, waarna een nieuwe zitting bij de familierechtbank staat gepland op 13 september 2024, en hij betoogt dat verweerder hiervan kennis zou hebben gehad mocht hij zorgvuldig te werk zijn gegaan, gaat hij er bovendien aan voorbij dat verweerder zelf geen partij is in deze procedure voor de familierechtbank. Hij kan het bestuur geen onzorgvuldig handelen verwijten waar het geen rekening hield met bepaalde gegevens die hij zelf niet naar voor bracht in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn kind en die bovendien dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker tot op de zitting ter zake geen concrete stukken zoals een nieuw vonnis van de familierechtbank voorlegt.

Verder heeft verweerder er concreet rekening mee gehouden dat verzoeker mails voorlegde *“waarin betrokkene ondermeer melding maakt van alimentatie die hij betaalt (bewijzen van financiële bijdragen werden eveneens toegevoegd, betaling facturen (school, apotheek, ziekenhuis ..), etc.), en dat hij contact wil met zijn dochter, over een fiets die hij wil afgeven, een mail van de stiefvader,... alsook niet vertaalde communicatie”*. Ook hield hij er rekening mee dat *“intussen ook documenten [worden] voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de moeder van referentiepersoon sinds december 2023 op de wachtlijst staan van de bezoekeromruimte in Dendermonde bij het CAW en [...] er inmiddels ook een samenwerkingsovereenkomst voor[ligt] met een kalender”*. Hij merkt echter op dat niet blijkt dat deze bezoeken reeds daadwerkelijk zouden zijn opgestart, laat staan dat er een afhankelijkheidsrelatie uit zou blijken. De foto's die werden voorgelegd, kunnen volgens verweerder evenmin getuigen van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in arrest K.A., op volgende gronden: *“Vooreerst werden er veel foto's van het kind alleen voorgelegd. Inmiddels werden ook een aantal foto's gevoegd waar het kind met betrokkene staat op afgebeeld. De gezamenlijke foto's kunnen evenwel geen afdoende bewijs vormen van affectieve banden zoals vereist om gezinshereniging aan te ontfen, laat staan van een afhankelijkheidsrelatie.”*

Verweerder vervolgde: *“Hoe dan ook, het kind woont samen met de moeder, en dit reeds sinds jaar en dag. Betrokkene is in detentie geweest en is opgesloten geweest met oog op repatriëring. Het spreekt voor zich dat de moeder voorzag in de zorgen van het kind, zowel emotioneel als materieel/financieel. Er kan zodus evenmin een daadwerkelijke financiële afhankelijkheid van het kind tegenover betrokkene blijken, die gelet op het geldende inreisverbod heden voor betrokkene tot het afgeleid verblijfsrecht zou moeten leiden. Voor wat de voorgelegde stortingen betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene verder financieel kan bijdragen vanuit het buitenland. Er kan niet blijken dat het welzijn van het kind in het gedrang zou komen door de fysieke afwezigheid van betrokkene. De moeder van de referentiepersoon is immers permanent aanwezig en de referentiepersoon is zodoende ononderbroken vergezeld door de moeder. Er kan niet blijken uit de voorgelegde stukken dat de moeder van de referentiepersoon niet bereid en/of in staat is om de zorg voor haar kinderen, waaronder de referentiepersoon op zich te nemen. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Gelet op het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. De referentiepersoon is heden bijna tien jaar oud, het andere kind in het gezin is sinds twee weken 18 jaar maar woont nog in bij de moeder. Voor die laatste heeft gezinshereniging en (onrechtstreeks) contacten met betrokkene misschien eerder een ontwrichtend effect gelet op de zeer ernstige feiten waar zij slachtoffer van is geweest door toedoen van betrokkene. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Het is niet omdat een kind één van zijn ouders – desgevallend tijdelijk voor zover er wel degelijk reeds contacten*

zouden zijn – zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene, als dat is toegestaan, het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken kan hij nauw betrokken blijven bij referentiepersoon.

Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan enerzijds justitie (DVZ heeft immers geen zicht op eventuele voorwaarden waar betrokkene zich dient aan te houden) en anderzijds de ouders van de referentiepersoon om in het belang van het kind te beslissen hoe zij de contacten verder wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten.

Verder dient te worden aangestipt dat onderhavige beslissing voor een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst, in casu voor zover gewenst. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het ten gevolge daarvan opgelegde voormelde inreisverbod.”

Verzoeker wijst thans opnieuw op de door hem voorgelegde foto's en geldtransfers, maar op basis van voormelde motivering kan worden aangenomen dat deze bijkomend aangebrachte stukken in rekening zijn gebracht. Verweerder betwist op basis hiervan op zich niet dat verzoeker bepaalde financiële steun geeft voor zijn kind en dat er enkele contactmomenten waren met zijn kind. Dit wordt geenszins “genegeerd” door verweerder, zoals verzoeker onterecht voorhoudt. Op basis van de voormelde concrete en pertinente motieven blijkt een concrete beoordeling waarom ondanks deze financiële steun en de beperkte contactmomenten die er waren met het kind andermaal niet blijkt dat een terugkeerbeslissing in hoofde van verzoeker in strijd is met artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met het hoger belang van zijn kind. Zelfs aangenomen dat verzoeker met de voorgelegde bewijsstukken tot op zekere hoogte een affectieve en financiële band met zijn kind aantoonde, en dus een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, volstaat dit niet om de voorziene determinerende motieven onderuit te halen, die er op neerkomen dat enerzijds volgens verweerder dit alles niet volstaat om te spreken van een afhankelijkheidsband in de zin van het arrest K.A. waardoor verzoeker een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU dient te worden toegestaan en anderzijds hiermee evenmin het bewijs wordt geleverd dat een terugkeerbeslissing in hoofde van verzoeker alsnog in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker slaagt er niet om het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze hernieuwde beoordeling aan de hand van de bijkomend voorgelegde bewijsstukken aan te tonen.

Verzoeker toont niet aan dat enig concreet stuk of gegeven zoals dit werd aangebracht in het kader van zijn aanvraag van 1 december 2023 onterecht niet is betrokken in de beoordeling. Verder stelt de Raad vast dat verweerder in alle redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat de bijkomend aangebrachte stukken niet getuigen van een wezenlijk andere situatie dan deze die voorlag in het kader van de eerdere beslissingen van 1 maart 2023. Zonder te ontkennen dat verzoeker financieel bijdraagt in de opvoeding van zijn kind en dat er contactmomenten met zijn kind waren, komt uit de door verzoeker aangebrachte stukken naar voor dat deze contactmomenten schaars zijn, ook al geeft verzoeker aan dat hij zijn kind vaker wenst te zien. Niettegenstaande verzoeker naar de rechtbank is gestapt voor een nieuwe omgangsregeling met zijn kind, kan hij – zoals vastgesteld door verweerder – geen nieuw vonnis voorleggen dat hij zijn kind vaker mag zien of dat dit in het belang van zijn kind wordt geacht. Zoals verweerder nog correct heeft vastgesteld, blijkt ook niet in welke mate een nieuwe bezoeksregeling in een bezoekersruimte van het CAW effectief doorgang heeft gevonden. Verweerder heeft in alle redelijkheid kunnen oordelen dat de vaststellingen overeind blijven dat het kind sinds jaar en dag inwoont bij de moeder, dat het hoofdzakelijk wordt opgevoed door haar moeder, mogelijk bijgestaan door enkele naaste familieleden van de moeder, dat de emotionele, financiële en materiële zorgen doorheen de jaren hoofdzakelijk vanwege de kant van de moeder van het kind werden voorzien, dat verzoeker ook vanuit zijn land van herkomst financieel kan bijdragen voor zijn kind, dat in de gegeven omstandigheden niet blijkt dat het welzijn of het evenwicht van het kind in het gedrang zou komen, of ernstig zou worden verstoord, door de fysieke afwezigheid van verzoeker in België en dat verzoeker ook op afstand zijn vaderrol kan opnemen door via de moderne communicatiemiddelen het contact te onderhouden met zijn kind en door eventuele periodieke bezoeken indien het kind dit zou wensen.

Verzoekers kritiek doet hierover alleszins niet anders oordelen. De vaststelling blijft overeind dat het kind voornamelijk zonder de fysieke nabijheid van verzoeker is opgegroeid en de contacten met haar vader de voorbije jaren hooguit occasioneel plaatsvonden. Verweerder stipt ook correct aan dat een nauwere betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding van zijn kind wordt bemoeilijkt doordat het kind samenwoont met haar zus, het slachtoffer van verzoeker met wie hij een contactverbod kreeg opgelegd. Dit gegeven is louter een gevolg van verzoekers eigen handelen. Verzoeker toont in de gegeven omstandigheden niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat enerzijds niet blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsband van het kind ten aanzien van verzoeker waardoor het feitelijk wordt verplicht het gehele EU-grondgebied te verlaten en anderzijds dat een verderzetting van de band tussen het kind en

verzoeker ook mogelijk is via de moderne communicatiemiddelen en via bezoeken zoals deze tussen verzoeker en de moeder van het kind kunnen worden overeengekomen, eventueel na tussenkomst van de rechter en voor zover het kind dit wenst, zonder dat dit alles afbreuk hoeft te doen aan het hoger belang van zijn kind. Verzoeker legt thans trouwens ook reeds een stuk voor van een gesprek dat hij via de moderne communicatiemiddelen had met zijn kind, waarmee hij bevestigt dat hij via deze middelen contact kan houden met zijn kind. Het gegeven dat contact via de moderne communicatiemiddelen niet hetzelfde is als fysiek contact is evident, maar dit betekent nog niet dat verweerder met zijn beoordeling in het licht van het hoger belang van het kind een disproportionele beoordeling heeft doorgevoerd of het hoger belang van het kind onvoldoende in rekening heeft gebracht of heeft miskend. De huidige situatie is in de eerste plaats ook, zo wordt nogmaals herhaald, een gevolg van het eigen handelen van verzoeker die ernstige zedenfeiten pleegde ten opzichte van een kind waarover hij toezicht had, reden waarom ook werd geoordeeld dat hij gedurende 10 jaar onder inreisverbod staat omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker toont in de gegeven omstandigheden niet concreet aan dat de geschetste wijze van verderzetting van zijn vaderrol de ontwikkeling of het evenwicht van zijn kind zou belemmeren of verstoren, rekening houdend ook met de gedane vaststellingen dat dit kind gewoon is aan de situatie waarin het inwoont bij de moeder en emotioneel, financieel en materieel en op het vlak van haar opvoeding hoofdzakelijk afhankelijk is van haar moeder en mogelijk enkele naaste familieleden van de moeder. Hij betwist ook niet dat hij de financiële steun voor het kind ook vanuit zijn land van herkomst kan bieden.

Verzoeker merkt verder opnieuw op dat de moeder momenteel in behandeling zou zijn voor een problematiek, waardoor het kind feitelijk samenwoont met haar stiefvader en niet met haar moeder en het kind alleszins niet permanent samenwoont met de moeder. Opnieuw moet echter worden vastgesteld dat verzoeker hiervan geen voldoende concreet, laat staan actueel, bewijs voorlegt. Uit bepaalde mails kan mogelijk worden afgeleid dat de moeder tijdelijk een medische behandeling heeft gevolgd, maar hiermee blijkt nog niet dat zij feitelijk niet langer samenwoont met haar kind en niet langer als voornaamste zorgfiguur de zorg voor haar kind opneemt. Bovendien, zelfs indien het door verzoeker gestelde wordt aangenomen, blijkt nog niet dat dit wezenlijk afbreuk doet aan de gedane beoordeling. Zelfs aangenomen dat de stiefvader en de tante van het kind mee instaan voor de opvoeding en de zorg van het kind omwille van een behandeling van de moeder, toont dit niet alsnog aan dat het kind emotioneel of op financieel en materieel vlak in belangrijke mate afhankelijk is van de fysieke nabijheid van verzoeker of dat haar belangen ernstig zouden worden geschaad indien het contact met verzoeker vooral via de moderne communicatiemiddelen en enkele bezoeken aan verzoeker in het land van herkomst zouden moeten plaatsvinden. De Raad herhaalt dat, zoals ook wordt aangestipt door verweerder, ingevolge het contactverbod dat verzoeker kreeg opgelegd met de zus van zijn kind die mee inwoont bij dit kind een nauwere betrokkenheid van verzoeker bij de opvoeding van zijn kind sowieso niet evident is en dit enkel een gevolg is van verzoekers eigen handelen. Verzoeker maakt met de bijkomend aangebrachte stukken en zijn betoog niet alsnog aannemelijk dat het *“zeer duidelijk”* is dat zijn vaderrol, minstens zijn fysieke nabijheid bij het kind, *“noodzakelijk”* zou zijn om de belangen van zijn kind te vrijwaren.

De Raad merkt nog op dat verzoeker vanuit zijn land van herkomst, volgens de hiervoor door de wet voorziene procedure, steeds de opheffing of de opschorting van het inreisverbod kan vragen, en zich hierbij kan beroepen op zijn recht op gezinsleven met zijn kind of het hoger belang van het kind.

2.18. Tot slot is verzoeker van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn privéleven, waarbij hij benadrukt dat hij reeds tien jaar in België verblijft, dat hij hier een netwerk heeft opgebouwd, dat verschillende werkgevers positief getuigen over zijn werkbereidheid en engagement en dat hij inwoont bij een Nederlandse dame met wie hij een zeer persoonlijk en concreet contact heeft opgebouwd en voor wie hij mantelzorg opneemt. Ook met al deze elementen is volgens hem niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden akte en in dit verband heeft volgens hem geen concrete belangenafweging plaatsgevonden.

Dit privéleven werd door het bestuur evenwel reeds beoordeeld in het kader van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 1 maart 2023. De thans gedane beoordeling is min of meer dezelfde als de beoordeling in dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, waarover de Raad in zijn arrest met nr. 298 090 van 30 november 2023 op volgende gronden reeds vaststelde dat deze beoordeling niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM:

“Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met en gemotiveerd over het privéleven van de verzoekende partij en dit als volgt:

[...]

Waar de verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar het stuk 11 dat zij voegt bij haar verzoekschrift, zijnde de getuigenis van mevrouw O.M., dat mevrouw O.M. bij wie zij inwoont, ook zeer persoonlijk en concreet getuigt over haar uitstekende relatie met de verzoekende partij, dat zij thans mantelzorger is voor mevrouw en dat mevrouw stelt dat zij niet zonder de verzoekende partij kan, dat met al deze elementen niet

(afdoende) rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, dat er geen concrete belangenafweging plaatsvond in het kader van artikel 7 van het Handvest, gaat zij aldus voorbij aan voormelde motieven. Door enkel de elementen die voorlagen, met name dat er sprake is van een vriendschapsband met mevrouw O.M., dat deze vrouw verklaart dat de verzoekende partij haar mantelzorger is en dat zij niet zonder de verzoekende partij kan, te herhalen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de voormelde motieven waaruit een concrete belangenafweging blijkt niet afdoende zijn, noch dat deze niet conform artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest zijn.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij reeds tien jaar in België verblijft, dat zij hier een netwerk heeft opgebouwd en verschillende werkgevers positief getuigen over haar werkbereidheid en engagement, waarbij zij verwijst naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken 9 en 10, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij hier een netwerk heeft opgebouwd, zodat zij niet aantoonde dat er relevante elementen zijn waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Betreffende haar tienjarig verblijf in het Rijk en het feit dat verschillende werkgevers positief getuigen over haar werkbereidheid en engagement, zoals ook blijkt uit de stukken 9 en 10 gevoegd bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij reeds met deze elementen van haar privéleven rekening heeft gehouden naar aanleiding van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van 20 mei 2020 en heeft geoordeeld waarom deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staan en dit als volgt: "Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, zijn kennis verworven in de gevolgde opleidingen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 18.09.2013) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene draagt de Ecuadoraanse nationaliteit, heeft het land van herkomst pas op 31-jarige leeftijd verlaten, hij is er dus opgegroeid en behaalde er een universitair diploma (cfr. profiel VDAB). Er mag verwacht worden dat hij nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt en hetwelke hij minder dan 7 jaar geleden heeft verlaten na jarenlang verblijf. De banden met België kunnen in elk geval niet opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst of origine."

Uit het hierboven geciteerde blijkt dat de verwerende partij de persoonlijke situatie van de verzoekende partij wel degelijk heeft onderzocht, wat gemotiveerd werd in de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Het loutere feit dat de verzoekende partij heden tien jaar in plaats van zeven jaar in België verblijft, doet aan deze overwegingen geen afbreuk, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Ook door een attest van een werkgever voor te leggen waaruit blijkt dat zij alhier aan de slag is geweest en/of kan gaan, toont zij geenszins aan dat er heden relevante elementen voorliggen die voormelde afweging onderuit kunnen halen en waarmee de verwerende partij alsdan rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers lagen ook ten tijde van de voormelde beslissing van 20 mei 2020 bewijzen voor dat de verzoekende partij aan het werk was geweest en in de toekomst opnieuw aan de slag zou kunnen.

De verwerende partij is er in dit geval niet toe gehouden de motieven van de eerdere beslissingen te hernemen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar privéleven."

Door het thans louter opnieuw herhalen van de ingeroepen elementen van een privéleven in België toont verzoeker andermaal niet aan dat dit privéleven niet op zorgvuldige wijze in rekening zou zijn gebracht in de bestreden akte en evenmin dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers privébelangen ondergeschikt worden geacht aan de ernstige redenen van openbare orde die spelen in zijn situatie. De gedane beoordeling en de in voormeld arrest reeds gedane vaststellingen ter zake blijven overeind.

2.19. Verzoeker maakt met zijn betoog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

2.20. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde artikelen 9 en 18 van het VN-Kinderrechtenverdrag, herhaalt de Raad het gestelde in zijn eerdere arrest met nr. 298 090 van 30 november 2023 dat deze bepalingen niet voldoende concreet en duidelijk zijn, opdat hieraan rechtstreekse werking kan worden toegekend. Volledigheidshalve wijst de Raad er alleszins ook op dat noch artikel 9 van het VN-Kinderrechtenverdrag, noch artikel 18 van dit verdrag op absolute wijze garanderen dat een kind bij zijn beide ouders kan verblijven.

2.21. Verzoeker laat verder opnieuw na om bij de toelichting van zijn enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden akte artikel 7, eerste lid, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.22. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vieren-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS